

שלושה קטעי שירה פרוזה

עמדתי

עמדתי בתוך סדרה גדולה והמונית של בקבוקי-ענק בפס יצור של קולה. גענו מימין לשמאל, על פס יצור רחב, מדהים, של בקבוקים. הבקבוקים התנועעו מעט, מצד לצד, כשכורים, השיקו זה לזה. ואני, קצת כל כך הייתי כשעמדתי בתוך, ביניהם. ושם, בין בקבוקי הקולה הגדולים, יצאה הדמות הזאת, העירמה, יצאה לה לשוטט בין בקבוקי הקולה הגדולים, בתוך המהומה. היה זה FROZEN ADMIEL. (כלומר החלק האטום, הגס, החלק הבלתי-רגיש, אשר החיש לפתע את מהלכו מיד כשראה אותי).

מבט אחרון בראי

עצמותי אינן סדורות עלי כרגיל - מן המרכז, רצו סילונות העצמות, ויצרו מבנה של קערה לבנה; קצות העצמות - של אותן שהתארכו יתר על האחרות - משכו אתן בחזקה את כל משטח העור - ויצרו מבנה מוזר לגפוס. לפתע צפד בשרי ועורי, עצמותי החלו לפרץ החוצה מקלפת העור העוטפת, כשהן קורעות בכמה מקומות את תף המשטח המתוח. הבטתי בעצמי: גוש בשר קשה, חצי-עגול, כעין שריון הצב, ועור דקיק, מתוח, מסקס, עוטף אותי. שוב הבטתי: עתה הייתי מנמר בלי קרוצ לרוחה, כגוד עתיק-יומין, עטוף בתחבושות-בגדים, קרעים-קרעים של בד.

לחש הספירה

הא שכבה עירמה על המטה, ואני, עומד לידה, לבוש בחליפת קוסם שחורה ועניבה הדוקה, מניתי לאטי, בצלילות ובבהירות, את ספירת הלחש: מאתר עד עשר. כך שוב ושוב, בוהירות רבה, תזרתי על ספירת הלחש. כל כך הרבה עמים תזרתי על ספירת הלחש - עד שהיא החלה לאטה להתרומם, מרחפת קלות מעל משטח המטה. לפתע החלו כל הנקבים שבגופה לרטט, רטוט צדין, בעוד אני מוסיף למנות, למנות, למנות. כך הלכו וגברו הרטוטים, עד כי כל נקבי גופה הלכו ונפצרו מולי, הלכו ונפתחו לממדי ענק, אז החל בה תהליך מוזר של השתנות, כשהלכה ונדמתה לאטי-לאט למין רפר-ענק. רפר-אשה ענק היה עולה ומרפרף לו בתלל חדרי, בעוד אני מוסיף למנות את לחש הספירה, ואת הספירה שמאחר עד עשר. עוצם עיני וממלמל, במין דבקות אקססטיית, הלוח ושוב, ללא הפסק, את לחש הספירה.